

РЕШЕНИЕ

Номер 1306

12.11.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд – Варна

22 състав

На 27.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Милена Н. Николова

Секретар: Елена С. Пеева

като разгледа докладваното от Милена Н. Николова Административно наказателно дело № 20203110203390 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Секада“ ЕООД срещу Наказателно постановление № 433а-95 от 27.12.2019 г., издадено от началника на 01 РУ – Варна, с което на въззивното дружество на основание чл. 212 от ЗОБВВПИ е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 43, т. 4 вр. чл. 54, ал. 1 ЗОБВВПИ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на наказателното постановление поради допуснато нарушение на материалния закон. Отправено е искане за отмяна на наказателното постановление.

В проведеното открито съдебно заседание въззивното дружество се представлява от управителя Петранка Василева Абаджиева, която поддържа жалбата и искането за отмяна на наказателното постановление.

В проведеното открито съдебно заседание въззиваемата страна 01 РУ – Варна, редовно призована, не изпраща процесуален представител. По делото на основание чл. 322 НПК са постъпили писмени възражения срещу подадената жалба от юрисконсулт Катя Лукова – Атанасова, в които е изразено становище за законосъобразност на обжалваното наказателно

постановление. Отправено е искане за потвърждаване на наказателното постановление и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и като съобрази възраженията и доводите, изложени от страните, намира за установено следното:

От фактическа страна:

През месец август 2019 г. св. А. Н. К. (служител в 01 РУ – Варна) извършил проверка в търговски обект - оръжеен магазин „Магнум“, стопанисван от „Секада“ ЕООД, притежаващо разрешение за търговия с оръжие №20150158892/08.01.2016г. издадено от ГДНП - София. Впоследствие от управителя на обекта Петранка Абаджиева били изискани и документи.

Проверката била извършена по повод писма от ОДМВР – Бургас и ГПУ – Летище Бургас за чуждестранни граждани, които са закупили неогнестрелни оръжия от проверявания обект.

Въз основа на проверката било установено, че на 17.07.2019 г. в гр. Варна в посочения търговски обект дружеството е продало с фактура № 0000106196/17.07.2019 г. на лицето Yousaf Haim Cohen, ИДН:3-1315201-9, Pas. 31993438, роден на 25.03.1995 г., гражданин на Израел без статут на постоянно пребиваване на територията на Република България, 10 /десет/ броя неогнестрелни оръжия, както следва: 1. газ. пист. Carrera GT-50, кал.9мм, №С42И-17122980 – 1 брой; 2. газ. пист. Carrera GT-50, кал.9мм., №С42И-17122981 – 1 брой; 3. газ. пист. Carrera GT-50, кал.9мм., №С42П-17122982 – 1 брой; 4. газ. пист. Carrera GT-50, кал.9мм., №С42П-17122983 – 1 брой; 5. газ. пист. Carrera GT-50, кал.9мм., №С42И-17122984 – 1 брой; 6. газ. пист. Carrera GT-50, кал.9мм., №С42П-17122985 – 1 брой; 7. газ. пист. Carrera GT-50, кал.9мм., №С42П-17122986 – 1 брой; 8. газ. пист. Carrera GT-50, кал.9мм., №С42П-17122987 – 1 брой; 9. газ. пист. Carrera GT-50, кал.9мм., №С42П-17122988 – 1 брой; 10. газ. пист. Carrera GT-50, кал.9мм., №С42И-17122989 –

1 брой.

При тази фактическа установеност на 04.09.2019 г. св. Козарев съставил срещу въззивното дружество АУАН за нарушение по чл. 43, т. 4 във връзка с чл.54, ал.1 от ЗОБВВПИ. Актът бил надлежно предявен и връчен на управителя на дружеството, който бланкетно вписал в съдържанието му, че има възражения и депозирал писмени такива в законоустановения срок. В писмените възражения са били изложени доводи, че дружеството не е осъществило посоченото в АУАН административно нарушение.

На 27.12.2019 г. началникът на 01 РУ – Варна, възприемайки идентична фактическа обстановка, като тази изложена в АУАН, издал обжалваното наказателно постановление.

По доказателствата:

Гореизложената фактическа обстановка се установи и се потвърди въз основа на следните гласни доказателствени средства: показанията на св. А. Н. К. и писмени доказателства: списък на кореспонденция с КОС – Първо РУ – Варна; кореспонденция по ел. поща с КОС Първо РУ – Варна (справка за продажби на румънски граждани 2013 г.); кореспонденция по ел. поща с КОС Първо РУ – Варна (справка за продажби на румънски граждани 2014 г.); приложената справка към кореспонденцията от доказателство № 3; кореспонденцията по ел. поща с КОС Първо РУ – Варна (справка, поискана от ГДНП за продажби на граждани на ЕС 2017 г.); приложената справка към кореспонденция от доказателство 5 (1 и 2); АУАН на клиент – чуждестранен гражданин; констативен протокол 433p21989/12.08.2019 г.; констативен протокол с рег. № 433p21481/07.08.2019 г.; разпореждане на полицейски орган; фактура № 0000106196/17.07.2019 г.; книга за приход и разход на неогнестрелно оръжие; решение на Окръжен съд – Варна; извлечение от Търговски регистър; разрешение № 20150158892/08.01.2016 г., издадено то ГДНП; трудов договор; допълнително споразумение към трудов договор; писмо от сектор „Миграция“ при ОДМВР – Варна; извлечение от регистър за продадени оръжия; справка за продажби на неогнестрелни оръжия през третото тримесечие на 2017 г.; справка за продажби на неогнестрелно оръжие

през първото тримесечие на 2019 г.; справка за купувачи; 3 бр. справки за продажби през 2011 г.

Съдът кредитира свидетелските показания на св. А. Н. К. като обективни и достоверни, доколкото същите не съдържат противоречия в себе си и са последователни и логични. От същите се установява, че при извършената проверка св. Атанас Козарев е установил, че въззивното дружество е продало на израелския гражданин Yousaf Haim Cohen 10 брой неогнестрелни оръжия. Това обстоятелство се потвърждава и от приложената по делото фактура.

От писмо от сектор „Миграция“ при ОДМВР – Варна се установява, че Yousaf Haim Cohen няма статут на пребиваване на територията на Република България.

Съдът кредитира посочените по-горе писмени доказателства като достоверни и допринасящи за разкриване на обективната истина по делото, поради което основа на тях и на свидетелските показания изгради своите фактически изводи.

От правна страна:

Жалбата срещу наказателното постановление е подадена в установения в чл. 59, ал. 2 от ЗАНН 7 – дневен срок, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Съдът в рамките на служебната проверка не констатира съществено нарушение на процесуалните правила, визирани в ЗАНН. АУАН е изготвен от длъжностно лице със съответната компетентност, съдържа необходимите реквизити, изброени в чл. 42 ЗАНН, и е надлежно предявен по реда на чл. 43, ал. 1 ЗАНН. НП е издадено от компетентен орган, отговаря на изискванията на чл. 57 ЗАНН.

Разпоредбата на чл.43 ЗОБВВПИ изчерпателно изброява кръга от лица, с които лицата, получили разрешение за търговия с оръжия, боеприпаси и пиротехнически изделия, могат да търгуват. По-конкретно относно неогнестрелните оръжия разпоредбата на чл. 43, т. 4 ЗОБВВПИ препраща

към лицата, посочени в чл. 54 ЗОБВВПИ, които са следните: „Български граждани, граждани на други държави членки, пребиваващи на територията на Република България, граждани на трета държава, постоянно пребиваващи на територията на Република България, физически и юридически лица, регистрирани като търговци по реда на Търговския закон, лица, създадени със закон или с акт на Министерския съвет, и юридически лица с нестопанска цел, регистрирани по реда на Закона за юридическите лица с нестопанска цел.“ Следователно съгласно императивното изискване на чл. 43, т. 4 вр. чл. 54 ЗОБВВПИ търговията с неогнестрелни оръжия по отношение на граждани на трета държава може да се осъществява само с такива, които са постоянно пребиваващи на територията на Република България.

Доколкото е осъществена продажба на неогнестрелни оръжия на физическо лице – гражданин на трета държава, което няма статут на постоянно пребиваващ на територията на Република България, съдът намира, че въззивното дружество е осъществило състава на нарушението по чл. 43, т. 4 вр. чл. 54, ал. 1 ЗОБВВПИ, поради което и правилно е била ангажирана отговорността му с налагане на имуществена санкция.

По възраженията на въззивното дружество:

Въззивното дружество прави възражение, че Yousaf Naim Cohen е лице по чл. 54, ал. 3 ЗОБВВПИ, а не такова по чл. 54, ал. 1 ЗОБВВПИ, поради което и въззивното дружество не би могло да носи отговорност за неизпълнението на задължението на лицето за деклариране на притежаваното от него оръжие. Същото съдът намира за неоснователно, тъй като отговорността на дружеството не е ангажирана за неизпълнение на задължения на купувача Yousaf Naim Cohen, а за нарушаване на забраната за продажба на неогнестрелни оръжия на лица, извън посочените в чл. 43, т. 4 вр. чл. 54, ал. 1 ЗОБВВПИ.

Направено е и възражение, че за въззивното дружеството липсва задължение да търгува само с лица, които са със статут на постоянно пребиваващи, тъй като ако това е така, в закона би имало изрична регламентация за разрешаване на търговията само с лицата по чл. 54, ал. 1

ЗОБВВПИ. Пзовава се на използвания от законодателя израз „лицата по чл. 54“, без да има изрично уточняване по коя от алинеите на посочената разпоредба.

Действително съгласно разпоредбата на чл. 54, ал. 3 ЗОБВВПИ, когато физическо лице внася и/или изнася притежавано от него неогнестрелно оръжие и боеприпаси за него, е длъжно да го декларира на граничния контролно-пропускателен пункт (ГКПП). За да се изясни волята на законодателя съдът направи логическо тълкуване. В тази връзка съдът прие, че законодателят не би препращал към друга разпоредба, в която има изброяване на физически и юридически лица, ако е имал предвид, че неогнестрелно оръжие може да се продава на всички физически лица, без да има значение тяхното гражданство и статут в Република България. В такъв случай редакцията на 43, т. 4 би била „Лицата, получили разрешение за търговия, могат да търгуват с всички физически лица и юридическите лица по чл. 54 ЗОБВВПИ“. В такъв случай би се стигнало до законодателен абсурд – всяко физическо лице, независимо от неговото гражданство, да може да придобива неогнестрелно оръжие, но да има ограничение за юридическите лица. Следователно законодателят е имал предвид само лицата по чл. 54, ал. 1 ЗОБВВПИ. Нещо повече и ал. 2, и ал. 4 от посочената разпоредба препращат към лицата по ал. 1. Задължението по ал. 3 за деклариране на внасяното или изнасяното неогнестрелно оръжие и боеприпаси за него е за всяко физическо лице, за да могат да бъдат установявани евентуални нарушения, но това не дава право на всички физически лица да придобиват неогнестрелни оръжия на територията на Република България.

Обстоятелството, че наказващият орган изисква справки за продажба на чужди граждани не прави деянието несъставомерно, нито е изключващо отговорността. Същият извод се отнася и за обстоятелството, че при предходни проверки наказващият орган не е ангажирал отговорността на дружеството за други подобни нарушения.

В случая е възникнала т.нар. обективна отговорност на юридическите лица, при която без значение са конкретните субективни причини, довели до извършването на нарушението, предвид въздигнатото като нормативно по своя характер задължение на въззивното дружество да осигури спазването на

законодателството в областта на търговията с оръжия. Поради което и възражението за липса на умисъл не следва да бъде обсъждано като неотносимо.

Пред наказващия орган е направено възражение, че в чл. 24 от Наредба № Из-895 от 1 април 2011 г. за изискванията към устройството на обектите, предназначени за търговия с оръжия, боеприпаси, взривни вещества и пиротехнически изделия, и условията за извършване на търговия, издадена на основание чл.35 ал.5 от ЗОБВВПИ, е посочено, че: „Продажбата на неогнестрелно оръжие, боеприпаси за него и пиротехнически изделия се извършва само на лица, навършили 18 годишна възраст, срещу представяне на документ за самоличност". Тази разпоредба не освобождава дружеството от задължението му при осъществяване на дейността си да спазва изискванията на ЗОБВВПИ, който е нормативен акт от по-висока степен.

Не е налице твърдяната непълнота на закона, изразяваща се в непосочване на туристите и командированите на територията на Република България. Ако законодателят е имал предвид и тези лица, същите щяха да бъдат изчерпателно изброени, както са изброени лицата, на които могат да бъдат продавани неогнестрелни оръжия. Но дори и да е налице непълнота на закона нито наказващият орган, нито съдът разполагат с правомощия да го допълват.

По отношение на наказанието:

В случая е приложима санкционната разпоредба на чл. 212 ЗОБВВПИ съгласно която за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните лица се наказват с глоба от 500 до 2000 лв. и/или с имуществена санкция от 3000 до 10 000 лв.

При определяне на наказанието съдът отчита, че в административно-наказателната преписка не се съдържат данни въззивното дружество да е санкционирано за подобни нарушения, което мотивира съда да приеме, че нарушението е извършено за първи път, което от своя страна води до извод за едно като цяло правилно отношение на въззивника към законоустановения

ред в страната.

От друга страна, съдът не отчете отегчаващи отговорността обстоятелства.

Следователно правилно административнонаказващият орган е определил административното наказание глоба в минимален размер от 3000 лв.

По изложените съображения съдът намира наказателното постановление за законосъобразно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Предвид изхода на спора разноси се следват на въззиваемата страна – 01 РУ – Варна при ОДМВР - Варна, която претендира присъждането юрисконсултско възнаграждение. С оглед разпоредбите на чл. 63, ал. 5 ЗАНН, чл. 37 ЗПП и чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ и предвид липсата на участие на процесуалния представител на въззиваемата страна в откритото съдебно заседание съдът приема, че дължимото в случая юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция е в размер на 80,00 лв., което следва да бъде заплатено по сметка на ОДМВР – Варна като второстепенен разпоредител с бюджет съгласно Постановление № 73 на МС от 27.03.2015 г. за определяне на второстепенните разпоредители с бюджет към министъра на вътрешните работи.

Мотивиран от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 433а-95 от 27.12.2019 г., издадено от началника на 01 РУ – Варна, с което на „Секада“ ЕООД на основание чл. 212 ЗОБВВПИ е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 43, т. 4 вр. чл. 54, ал. 1 ЗОБВВПИ.

ОСЪЖДА „СЕКАДА“ ЕООД, ЕИК 813194812, седалище и адрес на

управление гр. Варна, ул. „Цар Симеон I“ № 5 ДА ЗАПЛАТИ на ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР - ВАРНА, ЕИК 129009750, сумата от 80,00 лв. (осемдесет лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция, на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Варна: _____